

ΗΛΙΑΣ Λ. ΠΑΠΑΜΟΣΧΟΣ

Η μνήμη του ξύλου

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΞΥΛΟΥ

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΚΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ, ΚΟΥΚΛΑ ΜΟΥ...

Κέδρος, 2004

ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΚΥΝΗΓΙΑ

Κέδρος, 2005

ΛΕΙΨΗ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ

Κέδρος, 2009

Ο ΜΥΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Μεταίχμιο, 2011

Η ΑΛΕΠΟΥ ΤΗΣ ΣΚΑΛΑΣ

Κίχλη, 2015

ΗΛΙΑΣ Λ. ΠΑΠΑΜΟΣΧΟΣ

Η μνήμη του ξύλου

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία
Πεζογραφία – 475

Ηλίας Α. Παπαμόσχος, *Η μνήμη του ξύλου*

Επιμέλεια έκδοσης: Ελένη Κεχαγιόγλου

Διόρθωση: Δέσποινα Ζηλφίδου

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Φιλμ-Μοντάζ: Μαρία Ποιινού-Ρένεση

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Ηλίας Α. Παπαμόσχος, Αθήνα, 2019

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Νοέμβριος 2019

K.E.T. Γ669 K.E.Π. 809/19 ISBN 978-960-16-8511-3

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*στην Όλγα, στον Λεωνίδα
και στη Ρεγγίνα*

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Καντηλανάφτες	11
Αρκουδάκια	13
Οι παπαγάλοι	15
Η μνήμη του ξύλου	19
Μαρτύρων φως	23
Το αμάξι του Νίκου	27
Xenia Du Lac	29
Δίκηνη Νησίδος	33
Τα γόνατα του θεού	37
Της κάμας η χαρά	41
Η τρελή	45
Η Λένγκω	49
Το γιορντάνι	53
Τα κουμπιά	61
Το πορτρέτο	63
Το σαΐνι	67
Μανιτάρια	69
Είδωλα καμώντων	71
Οι τελευταίες εικόνες	75
Το σαπούνι	77

Τα γόνατα του θεού

Τα καλοκαίρια, την ώρα που έδυε ο ήλιος, αράζαμε πλάι στη λίμνη· είχαν περίπτερο δύο αδέρφια, πρώην μπάρμαν που μπεζέρισαν τη νύχτα. Έκανε εκεί ένα ρεύμα σαν θεόσταλτο. Έρχονταν παλιοί πελάτες του μπαρ, περίοικοι, πατεράδες με τα παιδιά τους· ένα πάρκο κοντά έκανε τους τελευταίους να ξενοιάζουν. Ερχόταν κι ο κυρ Στάθης, ένας κοντός και μελαμψός γεράκος με ασημένια μαλλιά και μάτια καταπράσινα σαν κάτι γυαλιά που τα πιλάτεψε για χρόνια στο στόμα της η λίμνη· αγόραζε τα τσιγάρα του και καθόταν μαζί μας να καπνίσει. Όλο θυμόταν τα παλιά ο κυρ Στάθης, ιστορίες απ' όταν ήταν νέος· άμα ήταν αστείες, γελούσε, κι έκαναν τα πνευμόνια του σαν μίζα ξελιγωμένη· κι άμα ήταν θλιβερές, χαμήλωνε τη φωνή. Ήταν κολυμβητής, κι όσο υπηρετούσε τη θητεία του στον στρατό έπαιρνε άδειες για να συμμετέχει στους αγώνες· όλο τον πείραζαν οι διοικη-

τές του, πού έμαθε αυτός, βουνίσιος γαρ, τόσο καλά να κολυμπάει. Ένα απόγευμα, μας είπε την ιστορία με τον πνιγμένο. Δούλευε τότε σε γουναράδικο κι ήρθε το τζίπ της Ασφάλειας στο μαγαζί, μπήκαν μέσα ο διοικητής κι ένας χωροφύλακας. Κυνηγούσαν τότε τους αριστερούς, κι ο κυρ Στάθης σκιάχτηκε (καθότι συμπαθών). Έλειπε εκείνη τη μέρα ένα παιδί που δούλευαν μαζί, και είχε νταραβέρια με την Ασφάλεια. «Έμαθα πως είσαι καλός στο κολύμπι, πνίγηκε κάποιος και θέλουμε να τον βγάλεις» του είπε ο διοικητής. Τον πήγαν με το τζίπ, σ' ένα μέρος που το γνώριζε καλά. Ήταν εκεί κόσμος πολύς μαζεμένος, αλλά τον πατέρα του παιδιού απ' το βλέμμα τον κατάλαβε – ένιωσε σαν να τον άλειψε η ματιά του. Ήταν κι ο προπονητής του (της κολύμβησης) εκεί, αυτός είχε μιλήσει του διοικητή. Τον πήρε παράμερα – «να με κάνει λίγη ψυχολογία» είπε ο κυρ Στάθης· «απ' το μπράτσο να τον πιάσεις!» του είπε. Τον πνιγμένο τον είδε μόλις βούτηξε, πινόταν το νερό τότε. Ήτανε το παιδί που δούλευαν μαζί. Δεν μπόρεσε να τον αγγίξει τον πνιγμένο· φορούσε βρακί, από κει τον έπιασε. Μόλις τον ανέβασε και τον έβαλαν στη βάρκα, άρχισε ο πατέρας να ρίχνεται, στην ακτή, να ρίχνεται ψηλά και να στριφογυρνάει σαν τη σβούρα, πάλευε λες τα ουράνια να

τρυπήσει, με του παιδιού του την ψυχή να συναντηθεί: κι έσκαζε κάτω, με τα πόδια λυγισμένα, βαρούσαν στο χώμα τα γόνατα, κι ακουγόταν σαν να 'χε καρδιά ο τόπος. Από τότε, μας είπε ο κυρ Στάθης, όποτε έπαιρνε η λίμνη κάνα παιδί, κι άκουγε τις καμπάνες να σημαίνουν πένθιμα, έλεγε πως βαρούνε του θεού τα γόνατα.